

Συνδρομή ετήσια εν Αυστρίας φρακ. 18' εν Ελλάδι, Ιονίαις Νήσοις, Τουρκίαις, Αιγύπτω, Γαλλία και Αγγλία, 40 φράκων εν τω Περσικῷ. Έπιμετρώμενος 50 φράκων.

— Τριμηνιαία καταβολή, ποσία αὐτῶν 30 δι' ἑκατομῶν εἰς 40 σταθμίων.

Αἱ συνδρομαὶ προπληρώνονται. Ἐπιστολὰὶ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἡμετέρας μὴ ἀπαιροῦνται τοῦ ταχυδρομικοῦ τέλους εἰς τὴν ἀποστολὴν.

Κατευθυνθῆναι, εἰς Βιέννην μὲν, Α. la Redaction du Journal grec "Εὐρώπαιον" (Kasbacherstrasse Reiserhof Nr. 481 à Vienne).

ΗΜΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἄρκετά ἐπεριμένοντες μέχρι τοῦδε τὰς Ἐπιστολάς μας ὅσαι δὲν μᾶς διεβράσιον εἰσέτι τῶν συνδρομῶν τῆς φθινοπύτης ἐξαμηνίας. Ἐάν ὑπάκουον συνδρομηταὶ ἡμῶν καθιστοῦντες εἰσέτι, παρακαλοῦμεν αὐτοὺς, μὴ διὰ τῆς ἀναβολῆς τοῦ μέρους παρήσσουν ἀφορμὴν εἰς τὰς Ἐπιστολάς μας νὰ ἀναβαλλοῦν καὶ αὐταὶ τὸ ἴδιον.

Εἰς τοὺς νέους συνδρομητάς ὅσοι καταγραφῶσιν ἀπὸ τοῦ προερχοῦ ἰουνίου (ν. ἔ.) σταλθῶσιν διαδοῦν ὅσα τὰν παρελθόντων φύλλον περιέχουσι μέρος τοῦ παλαιότερου μυθιστορηματός τῶν Αἰθαίων.

ΤΑ ΚΥΡΙΟΤΕΡΑ.

Ἐκθερὰ τῶν κατὰ τὸ Μεξικὸν πραγμάτων, καὶ ἀνάπτυξις τῆς γαλλικῆς πολιτικῆς. Ὁ Σουλτάνος ἀπορρίπτει τὴν περὶ ἀνεξαρτησίας τοῦ Μοροσίου πρότασιν τῆς Ρωσίας, καὶ διατάττει τὸν Ὀμέρ πασῶν νὰ ἐκπληρώσῃ κατ' αὐτὸν. — Ἐπὶ ἀνάδοξο τοῦ Β. Ἐμμανουὴλ εἰς Τυβόνην καὶ ἀναχώρησις τοῦ πρίγκιπος Ναπολέοντος ἐκ Νεαπόλεως. Τέλειται εἰσβολὴ (ἔθεσις Ὀμέρ πασῶν περὶ τῶν τελευταίων μαχῶν. Ὁ Μπακινὸς εἰς Μεξικὸν.)

ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἐν Βιέννῃ, (13)25 Μαΐου 1862.

Μέχρι τοῦδε εἶχον ἀνατολίαν καὶ βοιωτικὸν σήμερον ἔχομεν καὶ μεξικανικὸν ζήτημα. Ὡς νὰ μὴ ἴρωμαι αἱ ἀκάνθαί σουσ παρὰ τὴν ἐδαφοῦ τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ἔπρεπε νὰ μετενεχθῶσι παρὰ τὸν καὶ ἐκ τοῦ νέου. Εἰς τὰς στήλας τῶν εὐρωπαϊκῶν ἡμερησίων πολλὴ συγκίνηση ἀπαντᾷται σήμερον τὸ ἔθνος τοῦ Ζουαρέζ καὶ τῶν Γάλλων, Ἰσπανῶν καὶ Ἀγγλῶν ἐπιτρόπων, ἢ τὰ ἄνευτα τοῦ πρίγκιπος Ναπολέοντος, τοῦ στρατηγοῦ Γουαγιανῶν καὶ τοῦ καρδινάλιου Ἄντωνιου. Ἡ ἐκστρατεία ἤτις κατ' ἀρχὰς ἀντιγγελοῦ ἐν μέσῳ τῆς κοινῆς ἀδυναμίας, βαρμηδὸν ἐλαφρῶν καὶ ἐκάτῃ μείζονα σπουδαιότητα, μέχρις οὗ καθήνησαν εὐρωπαϊκὸν γεγονός.

Ἡ συμμαχία τῶν τριῶν δυνάμεων δὲν ἐγένετο εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης εὐκαιρίας. Ἐκείνη τῆν δυνάμειν, ἐκτός τοῦ σκοποῦ τοῦ ὁμολογουμένου ἐν τῇ συμβάσει τοῦ Λονδίνου, εἶχον ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας τῆς καὶ ὑποκεκρυμμένα σχέδια, ἃν ἐπέδοκε τὴν πραγματοποιήσασιν, καὶ δὲν ἐληφθῆσαν βεβαίως οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται πόσην δυσπιστίαν ἐπέκεινται ἰδίως τῇ Γαλλίᾳ, ὡς ἰσχυροῦσα τὴν ἀνδρῶν μοναρχίαν, ἐξ ἧς τὸ ἔθνος νὰ προέλθῃ ἡ εἰρηκτικὴ ῥύθμισις τῶν πραγμάτων τῆς Ἰταλίας. Ὁ Αὐτοκράτωρ Ναπολέων εἶπεν ἄλλοτε ἐν ἐπισημῷ συνημί, ὅτι ὅπου ἐμφανίζετο ἡ σημαία τῆς Γαλλίας, μεγάλη τι ἰδέα προηγήετο καὶ μέγας λαὸς ἐπέστη αὐτῆς. Ἡ κοινή γνώμη ἴσχυροῦσα ἐν εὐρῇ ποία εἶναι ἡ μεγάλη ἰδέα ἡ προηγηθεῖσα τῆς γαλλικῆς σημαίας ἐν τῷ Μεξικῷ, καὶ ἐπέστη ὅτι αὕτη εἶναι ἡ ἐπὶ τῶν ἐρείπων τῆς δημοκρατίας ἀνεγερθεῖς ἄνευ, προσωρινῶν διὰ τὸν ἀρχιδούκα Μαξιμι-

λιανόν. Τὰ αἷμα ἐξ ἧν τὰ ἀγγλικὰ καὶ ἰσπανικὰ στρατεύματα ἠναγκάσθησαν νὰ ἀποχωρισθῶσι πρὸς γαλλικῶν διεφώτισαν ὀπισθελάς τὸ μυθιστόριον. Ἡ κυβερνήσις τοῦ Ζουαρέζ ὑπέσχετο νὰ δώσῃ πάσας τὰς ζητουμένης ἀποζημιώσεις, καὶ ἐπὶ τούτῳ ὑπεγράφη ἡ προκαταρκτικὴ σύμβασις τοῦ Σολεδάδ. Ἀπὸ λοιπὸν ἐπραματοποιεῖτο ἡ σκοπεῖς δὲ ἐν συνεκροτῆσιν ἡ συμμαχία, διὰ τὴν ἡ Γαλλία ἀποδοκιμασθεῖ τὴν διαγωγὴν τοῦ ναυάρχου τῆς καὶ ἐκήρυξεν ἀνεπισημῶς τὴν ὑπογραφήν αὐτῆς. Εἰς τὸν ὄρον τῆς ἐκστρατείας ὑπῆρχεν ἡ ἐντελής ἀποχὴ ἀπὸ πάσης ἐπεμβάσεως εἰς τὰ ἑσωτερικὰ τοῦ Μεξικου πράγματα. Ἀλλὰ τὰς συμβιβάζεσθαι πρὸς τὸν ὄρον τούτου ἡ ὑποδοχὴ τῆς ἔθνον εἰς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον ἄνδρες μετασχημασθέντες τῶν ἐμφυλίων στρατηγῶν τῆς πατριδοῦσιν καὶ διατελοῦντες ἐξόριστοι ἀπ' αὐτῆς. Ὁ Ἄλμοντῆ, ὑπὸ τὴν σκέπη τῆς γαλλικῆς σημαίας, δημοσιεύει ἀφόβως προκηρύξεις πρὸς τὸν λαόν, δὲ ἂν προσκαλεῖ αὐτὸν νὰ ἀποτινῆσθῃ τὸν ζυγὸν τῆς ἀναρχίας καὶ νὰ ἐκλέξῃ μοναρχίαν κυβερνήσασιν. Ταῦτα πάντα εἰς ἔσπερον ἀπεδεικνύουσιν, ἂν οὐχὶ ὅτι ἡ Γαλλία ἐπέθυμει διὰ παντός τρόπου νὰ προκαλέσῃ τὸν πόλεμον.

Ἐδοκεν ὅτι ἡ ἐπιθυμία αὕτη τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως ἐξεπληρώθη, καὶ ὅτι ἔξωθεν ἦδη αἱ ἐχθροπραξίαι. Ἀλλὰ δὲν περιέμενε ἴσως ἡ Γαλλία ὅτι, ἐπιφερούσα τὴν ῥῆξιν, ἐμελλε νὰ ἐγκαταλείψῃ μόνῃ ὑπὸ τῆς Ἰσπανίας καὶ τῆς Ἀγγλίας ἐνόπιον οὐχὶ ἀξιοκαταφρονήτου πολέμου. Τοῦτο δὲ ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς τραχυτοῦς μὲν ἤτις τὰς ἡμετέρας ἔργα καὶ κυβερνήσεως σχολιάζουσι τὴν διαγωγὴν τῶν δύο ἑσχυρῶν δυνάμεων, προδοσὶν αὐτῆν ἀποκαλύπτουσι. Ὁ Μῆνη τὸ ὄριον ἀνεπαληθῶς προσπαθεῖται νὰ δικαιολογήσῃ τὴν πολιτικὴν τῶν γαλλῶν ἐπιτρόπων, διαχυρίζομενος ὅτι οὐδὲν παρὰ τὸ ἐπιθυμῶν τῆς ὑπὸ τῆς συμβάσεως τοῦ Λονδίνου διαπραγμαθεῖσθαι ὁδοῦ. Λέγειται δὲ ὅτι καὶ ὁ Κ. Τουβεβὴν ἐκδίδει ἄνευ οὐκ ἐγκρίλων πρὸς τοὺς παρὰ ταῖς ἔξωσις αὐτοῦ ἀντιπροσώπων τῆς Γαλλίας, ἀναπτύσσων πρὸς αὐτοὺς τὰς διαθέσεις καὶ τοὺς σκοπούς ὑφ' ἧν ἐνεπινοῦσθῃ ἐξ ἀρχῆς ἡ αυτοκρατορικὴ κυβερνήσις, καὶ ἀποκρούων πάσαν ὑπόνοιαν περὶ ὑπάρξεως προμελετημένης τινος σχεδίου. Ἀλλὰ τὰ πράγματα λόγῳ τῆς ἰσχυρίας, καὶ ἡ κοινή γνώμη ἐξέφρασαν τὴν ἀμετάκλητον τὴν ἐπιτηρησὴν τῆς. Καὶ ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐν Εὐρώπῃ πάνδημος ἡγήθη φωνὴ καταρτίσεως, καὶ αἱ καταπονημέναι ἐλευθερία λαοῦ παρεκρατεῖνται μὲν κατὰ τὰς ἐπαντοειδῆς ἀποκαταστάς, ἀλλὰ μὴ ἀπολείποντες ἐνεκα τούτου τὰ δικαιώματα τὰ παραγορευόμενα ὑπὸ τοῦ δικαιοῦ δικαίου εἰς πᾶν ἔθνος ἀνεξάρτητον, εὐρον εὐλόγητους καὶ θερμοῦς ὑπερασπιστάς.

Αἱ γαλλικαὶ ἐφημερίδες, ὅσαι δὲν κύπτουσιν ὑπὸ τὰ νεύματα τῆς ἐξουσίας, οὐδεμίαν διαφοράν εὐρίσκουσι μεταξὺ τῆς Γαλλίας, ἐπερχομένης κατὰ τὸ Μεξικου,

ὅπως καταβῆναι ἴθνην τὸ τέρας τῆς ἀναρχίας, καὶ τῶν συμμαχῶν οὐτινες διεβίωναν τὰ γαλλικὰ σύνορα, ἀναγγέλοντες ὅτι ἐργάζονται νὰ καταλύσιν τοὺς δημοκρατικούς, ἢ νὰ ἐκδιώξωσιν τὴν τύγριν τῆς Κοροικίης. Ἀλλ' ἐκτός τῆς ἴθνης μοιφή, θεωροῦσι καὶ στρατηγικὰς ἰλιαν ἀσύνετον τῆν ἐκστρατείαν. Δὲν ἀμφισβητοῦν μὲν ὅτι πεντακαθεκά χιλιάδες Γάλλοι δύναται νὰ εἰσελθῶσιν ἐν τρωαδικῇ γῆ τῆν πρωτεύουσιν τοῦ Μεξικου. Ἀλλ' ἂν ὁ πρόεδρος Ζουαρέζ μεταφέρῃ, ὡς φαίνεται βέβαιον, τὸ κέντρον τῆς κυβερνήσεώς τοῦ εἰς τὰ ἐνδότερα, εἰ δὲ πρᾶξῃ τότε ὁ στρατηγὸς Αρανας; Θὰ τολήσῃ νὰ ὑποβῆλθῃ τὰ στρατεύματα αὐτοῦ εἰς τὰς κακουχίας μακρὰς ὀδοποιίας, εἰς τόπον ἐρημῶν, ἐχθρῶν δικαιοκρίτων, καὶ μαστιζόμενον ὑπὸ δεινῆς νόσου, ἣτις ἀπὸ τοῦδε ἔπειμει τόσα θύματα εἰς τὸν Ἄδριν; Εἰς τοιούτων πολέμων τὰ γαλλικὰ στρατεύματα θὰ διατρέψουν πάσας τοὺς κινδύνους ὅσους διέτρεψαν ἄλλοτε ἐν Ἰσπανίᾳ, καὶ τὸ δημιστὸν ταμῆον, τὸ ὅποιον καὶ ἀνευ τούτου δὲν εὐρίσκειται εἰς ἀνθρώπων κατάστασιν, θὰ ἐκτεθῇ εἰς δαπάναις οὐκ ἐλάττους τῶν κατὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον. Ἐάν ὁ σκοπεῖς τῆς ἐκστρατείας ταύτης, λέγει ἡ Ἐθνικὴ Γυνάμει, εἶναι νὰ ἐξαγορασθῇ ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Βενετίας, τότε εἶναι προτιμότερον νὰ καταβῶμεν ἐκ νέου εἰς τὴν Ἰταλίαν, νὰ δαπανήσωμεν 500 εκατομμύρια, νὰ θυσιάσωμεν χιλιάδας τινὰς ἀνδρῶν, καὶ ἐντός ὀλίγων μηνῶν νὰ εἶναι τὰ πάντα τετελεσμένα, ἢ ἄλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ὑπόθεσι ὅτι δὲ ἐμφυλίῳ τινὲς πολέμῳ νὰ καταρωθῶσιν ἡ ἀνατροπὴ τῆς ἀναρχοῦσιν κυβερνήσεως, καὶ ἡ ἐλευθέρωσις τῆς ἐλευθέρωσις τοῦ λαοῦ θὰ ψηφίσῃ τὴν ἀνδρῶν μοναρχίαν, τότε βεβαίως τὸν νεοσύστατον κινδύνον ἄνευ ἡ χρησιμῆν νὰ περιφρουρήσασιν ἐπὶ πολλὴν καιρὸν αἱ γαλλικαὶ λόγχοι, ὅπως ἐπιβλήσῃ γαλλικῆς εἰς τὰς δημοκρατικὰς ὁμάδας τοῦ ἔθνους. Θὰ ἐπαναληφθῶσιν λοιπὸν ἐκ νέου τὰ σφάλματα τῆς ἐν Ρώμῃ κατοχῆς, καὶ ἡ Γαλλία θὰ εἰσελθῇ μὲν εἰς τὸ Μεξικόν, ἀλλ' ἀφροῦσα καὶ αὕτη ἡ ἰδέα τότε θὰ ἐξέλθῃ.

Ἀλλὰ πάντας τοὺς κινδύνους τούτους παρ' οὐδὲν φαίνεται τιθέμενος ὁ δέπνων τὰς τύχας τῆς Γαλλίας. Ἡ ἀποχώρησις τῶν συμμαχῶν διηγείρεται μὲν ἴσως τὴν ὀργήν, ἀλλ' οὐδένας ἐκλόνησεν τὴν ἀπόστασιν τοῦ Αὐτοκράτορος, τοῦλάχιστον πρὸς τὸ παρόν, διότι ἐν εὐνοίᾳ τοῦ πάντα ἐξαρτῶνται παρὰ τῆς θελήσεως ἐνός καὶ μόνου, ἀπαιτεῖται ἡ προσηκρῆ αὕτη. ἴσως μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ εἰς οὐτοὺς ἀνεσθῆ ὀρμητικότερον καὶ ἰσχυρὸν πάλιν ἀπροσδοκίῳ τινα μεταβολῆν τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ, ὅποιας πολιτικῆς ἐξελθῶσιν τὸν εὐρωπαϊκὸν κόσμον. Τὴν μεταβολὴν δὲ ταύτην εὐχεται ἐκ βάθους καρδίας ὁ λόγδος Πάμερσον διὰ τῶν Ἐωθινῶν Ταχυδρόμου, ἀποδοκιμασθῶν τὴν διαγωγὴν τῆς Γαλλίας ὡς ἀντιβαίνουσαν εἰς τὰς θεμελιώδεις βάσεις τῆς συμβάσεως τοῦ Λονδίνου.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΟΙ ΑΙΘΙΟΙ. (*)

Μυθιστόρημα Βίντορος Ούγγου. — Μετάφρασις Ι. Ι. Σ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. — ΦΑΝΤΙΝΑ.

ΙΑ'.

Ἐλάττωσις.

Προσῆλθ' ἡμῖν ἀπατήθη ἑξήμων ἐκ τούτων ἔλων συμπέρασμα, ὅτι ὁ Θεοδωρὸς ὑπῆρχε ἐπιλόξωτος ἐπισκόπος ἢ «κατήκορος ἱερέας.» Ἡ συσκευαστικὴ τοῦ μὲν ἠμαρτανῆ Γ. . . ἀρῆται εἰς τὸ πνευμῶ τοῦ αἰῶς θαυμασμοῦ, ὅσοι τὸν κατέπνευον ἐπὶ πρόπτερον. Οὐδὲν ἄλλο. Ἄν καὶ ἀπέβη ὁ Θεοδωρὸς τοῦ νὰ ἴηται πολιτικὸς ἄνθρωπος, ἀναπαύεται ἴσως ἄρρωστον νὰ εἴπωμεν ἐν συνῆμῳ τινὲν τρόπον ἐκπολιτῆσθαι κατὰ τὰς τῶν περιπτώσεων, ἐν ὑπόθεσιν ὅτι ὁ Θεοδωρὸς ἐφαντασθεῖσθαι κατὰ τὸν ἴδιον ἐκ συστημάτων ὁπαδῶν ἐνὸς πολιτεύματος. Ἄς ἀνατρέψωμεν λοιπὸν ἐλθῶν τὴν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ὁλίγων καιρῶν ἀπὸ τῆς Μυρῆς ἐκλήθη ἐπίσκοπος, ὁ αὐτοκράτωρ πρὸς αὐτὸν ἀπονεύει τὸν βασιλῆν βασιλῶν, ὡς ἐπράξεν ἀσυνήκως καὶ εἰς ἄλλους ἐπίσκοπους. Τὴν νύκτα τῆς 5 πρὸς τὴν 6 ἰουλίου 1809 εἶχε κρατηθῆ ὁ Πέπας, κατὰ διαταγὴν τοῦ Ναπολέοντος. Ὁ αὐτοκράτωρ

προσεκλίετο τότε εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ συγκροτηθεῖσαν ἐν Παρισίῳ σύνοδον τῶν ἐπισκόπων τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἰταλίας, καὶ τὸν Μυρῆν. Ἡ πρώτη συνεδρία τῆς συνόδου ταύτης ἐλαβε χώραν ἐν τῷ ναφῆ τῆς μητροπολιτικῆς τῶν Παρισίων τῆν 15 ἰουλίου 1811, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ καρδινάλιου Φιόξη. Οἱ συνελθόντες ἐπίσκοποι ἦσαν ἐννέακατα πέντε, ἐν ἧς καὶ ὁ Μυρῆν. Ἀλλὰ μόνον εἰς μίαν συνεδρίαν παρεμῆθη, καὶ εἰς τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμετέρας διακεκλήθη. Ἐπιλόξωτος ὄνους ἐπῆρξεν, ἴσως ἄρρωστον, ἐν τῷ μέρει τῆς φέουσις, ἀρρωκτικῶς καὶ ἐν ἐνδείᾳ, ἔφαρκε, ὡς φαίνεται, ἐν τῷ μέρει τῶν περιγράφων ἐκείνων ἀρχιερωδῶν ἔλαβε ἀλλοιούσας τὴν θερμοκρασίαν τῆς συνελθούσης. Τί τὰ θέλετε, ἐπέστρεψε ταύτῃς εἰς ἡμᾶς. Ὅταν τὸν ἀφῆσαν διατὶ ἐπανήθη τὸν ὀλίγον, — Τί νὰ κάμω, ἀπήντησεν. Ἢβη εἰς τοὺς ἡγούλους. Τοῖς ἤρχετο δὲ ἐμὸ ὄνομα ἄρ. Τοῖς ἦβη ὡς μὴ θύρα ἀνοικτῆ.

Μίαν ἄλλην φωνὴν ἔχον εἶπε. — Πᾶς θέλετε; ἐκεῖνοι ἐκέλευσαν εἶναι πρῆχτες. Ἐγὼ, εἶπα ἀπλάως ἕνας πτωχὸς χωριάτης ἐπισκόπος. Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι δὲν εἶχον ἐπιτηροῦσιν. Σπῆς εἰς τὴν παρεμβάσιν, ἐν ἑσπέρῃ, δὲν εἶχον τῆς ἐπὶ οὐρανῶν τῶν ἡμετέρων ἀναδελφῶν τοῦ, δεινῶν ἐκ τῶν ἡμετέρων τῶν ἡμετέρων ἀναδελφῶν λαμπρῶν τὶ τὰς τῆς λαμπρῶν τὶ θεμελιῶν λαμπρῶν! Πρέπει νὰ ἴηται ὀλιγαρκῆτα ἀπὸ ἐλα τὰ πράγματα! Ὅτι πᾶν δὲ θὰ ἴηται αὐτὸ ἐλα τὰ πράγματα, νὰ ἰσχυρῶν ἀδελφῶν οἱ ἐποιοὶ πενήτων! Ὑπερῶν ἀδελφῶν τρέμοντες ἐκ τοῦ φόβου! Ὑπερῶν πενήτων! Ὑπερῶν πενήτων! Ἄς εἴπωμεν ἐν παρῶν τῶν κατὰ τὴν πολιτείας μῆς δὲν θὰ ἴηται ἐπιλόξωτος. Τὸ μῆκος τοῦτο δὲ συνεκρῆται τὸ κατὰ τὸν τεχνῶν. Ἄλλ' ἔμελλε, εἰς τὸν ἡμετέρον, ἐκτός τῶν τελευταίων τῶν ἐπισημῶν παραπονεμένων ἐλεημοσῶν, ἐκτός τῶν ἀδελφῶν ἐπιλόξωτων ἐκείνων ἐκείνων ἐλεημοσῶν. Φαίνεται μαρτυροῦσα ἕως οὗ πρᾶγματικῶς ἐλεημοσῶν, καὶ κατὰ ἄλλους ἐπιλόξωτων ἐκείνων ἐκείνων. Ὁ ἱερέας πρέπει νὰ κρατῆ ἱερωδῶν παρὰ τῶν πένθρον. Διναίται τὴν νὰ προστρίβηται ἀδικαίως, ἡμέραν καὶ νύκτα, εἰς πᾶσαν στενωχίαν, εἰς

πᾶσαν δυσορῆαν καὶ ἐνδειαν, χωρὶς νὰ μὲν ἐπ' αὐτοῦ μικρὸν τὸ μέτρον τῆς ἱερᾶς ταύτης ἀδελφότητος, ὡς ὁ κοινότης τῆς ἐργασίας; Γίνεται νὰ ἰσταται εἰς πλησὸν ἐστίας καὶ νὰ μὴ θεομαρτυρεῖ; Γίνεται νὰ ἐργαζοῖται εἰς ἀδικαίως πλεῖστον καιρῶν, καὶ νὰ μὴ ἔχη κεκαμημένην ὀσμῆαν τριχῶν του, νὰ μὴ ἔχη ἡμετέρων κῆνην τοῦ ὄνους, νὰ μὴ φαίνεται οὐδεμίαν ἰσχυρίαν, οὐδὲν μέρων ἑτέρας ἐπὶ τοῦ προσώπου του; Τὸ πρῶτον τεταμιῶν τῆς φιλοφροσύνης τοῦ ἱερέως, τοῦ ἀρχιερέως μάλιστα, εἶναι ἡ πτωχία.

Τοῦτο βεβαίως ἐσκέπτετο ὁ ἐπισκόπος Μυρῆν. Ἀλλὰ μὴ τῆς πιστεύει ὅτι συνεκρῆται κατὰ πάντα τὰς ἰδέας τοῦ αἰῶνος. Ὁλίγων ἀνεμνησθῶν εἰς τὰς θεολογικὰς ἐρίδας τῆς στιγμῆς, εἶχε δὲ ἐπὶ τῶν ἡμετέρων ἐν εἰς ἡμετέρας καὶ ἐκ Κρήτης ἐρχοῦνται εἰς συνάρατον ἀλλ' ἂν ποῦν τὸν ἐβραῖον τὸν ἀποσπῶν, θὰ ἀπερῶντο μάλλον ὑπὲρ τῶν ρωμαϊκῶν ἢ ὑπὲρ τῶν γαλλικῶν ἀδελφῶν. Ἐπειθὲ εἰκόνα τράφοντες, καὶ δὲν θέλομεν νὰ ὑποφῶμεν τίποτε, χρεια νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἐπὶ ἄριστον πρὸς τὸν Ναπολέοντα παρακαλοῦμαι. Ἀπὸ τοῦ 1813, συνήνευσε εἰς πᾶσαν κατ' ἐκείνου ἐκδήλωσιν, καὶ ἐπισημῶντες μάλιστα. Δὲν ἴθελον δὲ νὰ τὸν ἴδῃ ἐπὶ τῆς διαβόσεως του, ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὴν νῆσον Ἐββα, καὶ ἀπέβη νὰ παραγγεῖλαι ὅπως γίνουσι ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ δημιστοῦ παρακαλοῦσιν ὑπὲρ τοῦ Θεοδωρῶντος αὐτοκράτορος. Ἐκτός τῆς ἀδελφότητος, τῆς κυρίας Βασιτισσῆς, εἶχε καὶ δύο ἀδελφούς, τὸν μὲν στρατηγόν, τὸν δὲ ναυαρχόν, πρὸς τοὺς ὁποίους ἔγραψε συνεχῶς. Μὲν τὸν πρῶτον ἴπην ἐπὶ τῆν πρῶτον δυσπραγεῖαν, ἵδρι ἐπὶ ὄνους διόκειν ἐν ὄσμῳ στρατοῦ τῆς τῆς Κρητικῆς, ἐπὶ τῆς ἐν Κέναντι ἀποβῶσεως τοῦ Ναπολέοντος, ἤγαγε τὸν στρατὸν εἰς τὰς καταβῶσιν αὐτοῦ, ἀλλὰ μὴ πρὸν ὡς νὰ ἴθελον μάλλον νὰ δώσῃ εἰς τὸν αὐτοκράτωρα ὄρμον ἐκρήγῃ. Μὲν τὸν ἄλλον τὸν ἀδελφόν, τὸν πρῶτον ναυαρχόν, καλὸν καὶ ἀξιὸν ἄνθρωπον, ὅστις ἔχῃ ἐν Παρισίῳ μακρὰν τῶν πραγμάτων, ἀναπεκρίνωτο φιλοστοργότερον.

(*) Τὰ ἀριθ. 346 μέχρις ἀριθ. 349 Β τῆς «Ἡμέρας».